

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Bc. P. L., LL.M.**, zastoupena doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2021, č. j. 51 Ad 1/2020 – 419, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015, č. j. 3891/2015, propustil žalobkyni ze služebního poměru z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť dle závěru psychologa oddělení psychologických služeb odboru personálního Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, č. j. KRPA-133155-1/ČJ-2015-0000PL, žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby. Proti uvedenému rozhodnutí služebního funkcionáře podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, č. j. PPR-23034-44/ČJ-2015-990131, zamítl a rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. Krajský soud v Praze zmiňované rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; proti tomuto rozsudku žalovaný neúspěšně brojil kasační stížností, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109, publ. pod č. 3967/2020 Sb. NSS. Žalovaný věc v reakci na zmiňovaný rozsudek krajského soudu ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 – 91, znovu projednal a rozhodnutím ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034-124/ČJ-2015-990131, změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že se žalobkyně propouští ze služebního poměru příslušnice policie podle § 42 odst. 1 písm. h) a j) zákona o služebním poměru, neboť dle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa ze dne 24. 6. 2015, kterým jí byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby, a současně dle závěru psychologa Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 13. 5. 2015, č. j. KRPA-133155-

1/ČJ-2015-0000PL, který byl v přezkumném řízení potvrzen závěrem vedoucího psychologa Policie České republiky ze dne 24. 6. 2015, č. j. PPR-16719-10/ČJ-2015-990762, není osobnostně způsobilá k výkonu služby v policii. Proti novému rozhodnutí žalovaného žalobkyně opět podala žalobu ke krajskému soudu, který ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 – 206, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek však byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020 – 167, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 51 Ad 1/2020 – 419, žalobu zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že za dobu svého služebního poměru trvajícího od roku 1996 prodělala několik služebních úrazů od banálních až po život ohrožující, přičemž 19 let pracovala v rizikovém prostředí II. stupně. Stěžovatelka má za to, že jí napadené rozhodnutí žalovaného znemožňuje usilovat o náhrady dle § 102 odst. 2, § 103 odst. 1, § 105 a § 124 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť dosud neproběhlo žádné dokazování ve vztahu k ukončení jejího služebního poměru z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti k výkonu služby a nebyla provedena výstupní lékařská prohlídka. Napadené rozhodnutí rovněž nereflektuje, že se stěžovatelka stala ode dne 9. 2. 2016 v důsledku šikany, které čelila u policie, invalidní, a to v přímé souvislosti s kolapsem ve službě dne 7. 11. 2014 a následnou diagnostikou psychiatrické poruchy. Dle stěžovatelky tedy vyvstává domněnka, že je zde snaha opět krátit její práva, a ona tak nebude mít jinou možnost, než *„opětovně zatěžovat soud žalobami pro nesprávný úřední postup jak odvolacího orgánu, tak soudů“*, neboť krajský soud ani Nejvyšší správní soud se uvedenými skutečnostmi nezabývaly a upřely tak stěžovateli právo na spravedlivý proces.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zdůraznil, že rozhodnutí o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru je předběžně vykonatelné, právní důsledky rozhodnutí služebního funkcionáře tak nastaly již v roce 2015, žalovanému tedy není zřejmé, čeho chce stěžovatelka uvedeným návrhem dosáhnout. Účelem odkladného účinku je ochrana adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy, ty však v posuzovaném případě nenastaly, neboť stěžovatelka již od roku 2015 není příslušnicí bezpečnostního sboru, podání žaloby či kasační stížnosti na této skutečnosti nic nezměnilo. Návrh stěžovatelky navíc není dostatečně individuálně odůvodněn a podepřen konkrétními důkazy.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[6] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát zdůraznil, že odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana žalobce či stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepříznivého správního, resp. soudního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Smyslem institutu odkladného účinku je to, aby ve správním soudnictví ve věcech, v nichž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možné výjimečně docílit, aby po dobu přezkumu napadené rozhodnutí správního orgánu nebo krajského soudu nebylo vykonatelné, resp. nezakládalo jiné právní následky.

[8] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že s ohledem na předběžnou vykonatelnost rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně by přiznání odkladného účinku v posuzované věci mohlo předejít případné újmě na straně stěžovatelky v podobě propuštění ze služebního poměru pouze za předpokladu, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nejen ve vztahu k napadenému rozsudku a rozhodnutí žalovaného, ale i rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně.

[10] Stěžovatelka však odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti pouze tvrzenou nesprávností postupu správních orgánů, respektive rozsudků správních soudů vydaných v posuzované věci a tvrzením, že jí napadené rozhodnutí žalovaného brání v uplatnění nároků na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě a po skončení neschopnosti ke službě, respektive nároku na jednorázové odškodnění ve smyslu § 105 zákona o služebním poměru.

[11] Tvrzená nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí však nemůže představovat důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Správní rozhodnutí je totiž stejně jako rozhodnutí soudu nadáno presumpcí správnosti a zákonnosti a až do jeho případného zrušení je tedy zapotřebí jej považovat za věcně správné a zákonné. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud není oprávněn posuzovat věcnou správnost či zákonnost napadeného rozsudku, resp. rozhodnutí správních orgánů, neboť by tím nepřipustně předjímal rozhodnutí ve věci samé. Samotná skutečnost, že se stěžovatelka bude muset řídit žalobou napadeným rozhodnutím, byť jej má za nezákonné, tedy nemůže vést k přiznání odkladného účinku.

[12] Nejvyšší správní soud tedy po posouzení stěžovatelkou tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že stěžovatelka nedoložila, že by výkon či jiné právní následky rozsudku krajského soudu, případně žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného (resp. rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně), pro ni představovaly bezprostředně hrozící újmu na jejích právech. Není proto splněna hned první zákonná podmínka pro přiznání odkladného účinku, druhou podmínkou spočívající v tom, že přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se tedy již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

[13] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o kasační stížnosti; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu